

[Geert-Jørgensen.]

bære den Byrde, som Indkaldelsen til Soldatertjenesten er. Derfor kan man nok tale om *almindelig* Værnepligt, men ikke om *almindelig effektiv* Værnepligt. Dette hænger sammen med, at Militærlovene af 1922 ikke har Brug for alle militærdygtige unge Mænd.

Dertil kommer, at Uvillien mod Militæruddannelsen bliver stadig større og større i Folket. For det første river en Indkaldelse ofte unge Mænd bort fra deres Stilling og Arbejde, og naar de kommer hjem, kan de ikke faa Arbejde, ikke komme ind i deres tidligere Stilling, saa at mange kommer til at høre til de permanent arbejdsløse. Derfor har mange unge Mennesker en indgroet Rædsel for saaledes at blive revet bort fra deres Gerning ved at komme ind og blive Soldat. Dernæst vokser den Anskuelse sig stærkere og stærkere, at det er nytteløst Arbejde at være Soldat. Denne Anskuelse vokser sig stærkere og stærkere i alle Kredse af vort Folk. Det Spørgsmaal, som Hørup i sin Tid kastede ud i vort Folk: Hvad kan det nytte? — det samme Spørgsmaal stilles i Dag af Hundreatusinder i vort Land. Og de, der mener, at det *kan* nytte, har ikke formaaet at indgive det danske Folk denne Anskuelse; de har altsaa i en vis Forstand spillet Fallit. Det bliver derfor ogsaa vanskeligere, det mærker man, at holde Disciplin indenfor Hæren. Der er stadig Soldateruroligheder. Dette er slet ikke Officerskorpsets Skyld. Efter det Kendskab, jeg har til Officerskorpset — og jeg kender adskillige indenfor den danske Hær —, har jeg det Indtryk, at det danske Officerskorps er et højt og fint dannet Korps, og nogle af Danmarks bedste Folk findes indenfor den danske Officersstand. At alligevel en eller anden Underofficer eller Officer kan optræde mere eller mindre brutalt ved given Lejlighed, at en Underofficer kan lade sin medfødte Hidsighed løbe af med sig, saaledes at han giver en Soldat en Lussing, det er saamænd undskyldeligt, og det mener jeg egentlig ikke, man kan dømme saa strengt. En ung Præst, som var Arbejdssoldat i Aarhus, fik som bekendt en Lussing af en Underofficer. Naa, det var nu ikke ham, der rejste Sagen; men det skal siges til det danske Officerskorps' Ære, at det var Officererne, hvem det kom for Øre, der krævede denne Sag rejst og undersøgt; det

vilde man ikke taale. Det danske Officerskorps er selvfølgelig Tjenestemænd, hæderlige Tjenestemænd indenfor en lovfæstet Institution lige saa vel som Dommerne indenfor Retsvæsenet, Præsterne indenfor Folkekirken, Lærerne indenfor Skolen og Tjenestemændene indenfor Jernbaneetaten, og de er selvfølgelig lige saa brave Tjenestemænd som Tjenestemænd indenfor enhver anden Institution her i Danmark. Det er ikke deres Skyld, men det kniber med Disciplinen indenfor den danske Hær.

Der er igen andre, der anser Soldatertjenesten for noget ondt; det er ondt at lade sig uddanne til Soldat. De siger, det er Synd baade mod Gud og Mennesker. De anser Soldateruddannelsen, som en Forberedelse til Krig, og da Krig ikke blot er en Ulykke, men en Synd mod Gud og Mennesker, kan deres Samvittighed ikke tillade dem at deltage i Krig og heller ikke tillade dem at deltage i Soldateruddannelsen, og saa siger de: det er ikke raadeligt at handle mod sin Samvittighed, og de, der føler Samvittighedens Røst som Guds Røst, siger da, at man bør lyde Gud mere end Mennesker, og saa nægter de at blive Soldater. Denne Bevægelse er repræsenteret af Foreningen „Aldrig mere Krig“, og den er repræsenteret ogsaa af en Forening af Krigsdeltagere her i Danmark, det vil sige Folk, der har deltaget i Verdenskrigen, Sønderjyder, boende her i Landet, hjemvendte Amerikanere, der har været i Krig, herboende Tyskere, der har været i Krig. Det er ud fra de Erfaringer, de har gjort, at de i Menneskehedens Navn protesterer mod alt Krigsvæsen. Det er ud fra disse Kredse og disse Bevægelser, der fremgaar Folk som Vig Knudsen i Aarhus, der er Militærnægter og har taget den Straf, man nu en Gang har ikendt ham, som er gaaet i Fængsel og har ladet sig tvangsfodre, fordi det strider mod hans Samvittighed at lade sig militæruddanne. Disse Folk er i Virkeligheden nogle af vort Folks bedste Sønner. Jeg kender Vig Knudsen personlig, har gjort det gennem mange Aar og ved, at han er en af Danmarks bedste unge. Han er en af dem med Idealer og en af dem, der er brændende i Aanden for sine Idealer, og en af dem, der tror paa, at Idealer er til, for at de skal føres til Sejr, og han er en af dem, der tør lide for sine Idealer. Det er den Slags Folk, som vi Mennesker bør have